

Художнє оформлення Ярини Каторож

Летеринг Євгена Сніжового

Дизайн обкладинки Ярини Каторож і Оксани Домахіної

Оновлене видання роману
з авторськими змінами та доповненнями.

Каторож, Ярина

К29 Алхімія свободи / Ярина Каторож. — Харків: Жорж, 2024. — 400 с.

ISBN 978-617-8023-92-8

Медина — майбутній алхімік. Марк — молодший принц, який може тільки мріяти про те, щоб стати королем. Лець не загинувши в коловороті гірської річки, вони обоє потрапляють у ще більш небезпечний вир темної магії. Чорна орда насувається з-за моря. Жорстокий і сильний ворог загрожує знищити все навколо й занурити міста і села в цілковиту пітьму. Ні військові, ні алхіміки не в змозі зупинити загарбників — знання, потрібні для цього, давно забуті. А Марк та Медина ризикують стати зброєю у ворожих руках...

УДК 821.161.2

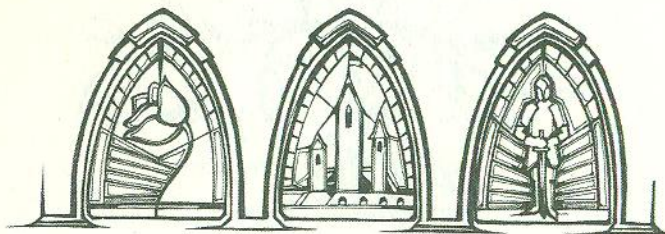
ПРОЛОГ

Була б я звичайним алхіміком — горя б не знала. Залежала б від волі свого короля, а тоді наступного — хай скільки їх буде на моєму віку. Так би й жила. Винаходила і готувала б ліки, вибухові суміші, захисні речовини. Може, навіть ви-йшла б заміж і народила дітей, а тоді залучила б їх до свого ремесла. Прожила б своє життя, як його проживає більшість.

Та, мабуть, не судилося. Я з якогось дива вирішила, що маю право втручатися в державні справи, діяти проти волі короля і взагалі робити те, що в майбутньому може призвести до дуже і дуже лихих наслідків.

Утім, то я вже так говорю, озираючись назад. Не судіть мене: насправді я ніколи не хотіла захопити трон чи щось таке. Хай що я скоїла — зробила так не з честолюбства, жа-доби грошей, влади чи слави.

А через те, що закохалась.

РОЗДІЛ 1

Роком раніше

Мені завжди подобалася наша країна, а надто Світле місто, в якому я народилася. Це місто, гадаю, найвеличніше з усіх, будь-коли зведених на землі. Будинки мерехтять і вдень, і вночі, бо з такої породи збудовані. Світлорит — цікавий вид каменю, який трапляється тільки в нашій місцевості. Його ще називають «каменем, що відчуває»: коли торкаєшся його, він на кілька секунд спалахує яскравішим золотистим сяйвом, ніж зазвичай. Тому в нас не користуються вуличними ліхтарями — все й так трохи мерехтливе, та ще й бруківка миготить під ногами від кожного кроку.

Звідси і назва міста. Не надто оригінально, а проте надихає. Світле місто — місто, в якому навіть уночі не зовсім зникає день. А ще це столиця.

Столиця велика і згори нагадує коло, тому що свого часу виникла на високому пагорбі, і вона ярусами розширюється

донизу. На самій верхівці пагорба — палац короля. То суцільна краса. Справді, я хоч і мало бачила світу у свої вісімнадцять, та все ж завжди була щиро переконана, що подібного ніде не існує.

Увесь палац складається з арок і веж, стрункий, мов скеля, і такий прекрасний, що на заході сонця здається частиною неба. Верхні його поверхи збудовані з блакитного світлориту, який плавно змінює колір і на фундаменті вже стає червонястим. Скло для вікон коштує, мабуть, як половина міста. У кожному вікні — прекрасний вітраж за мотивами якоїсь події з історії країни. Шпилі увінчані стягами з гербом короля — білим лапкарем. Хто це такий, розповім трошки пізніше.

Моя країна називається Загір'ям, бо всуціль оточена горами з півночі, сходу і півдня, а на заході омивається морем зі скелястим узбережжям. Звісно, гуляти таким пляжем не так комфортно, як піщаним, проте в разі нападу армади ворожих кораблів вести обстріл з-за каміння значно легше.

Я ніколи не бачила моря, адже Світле місто розташоване на півночі країни. З вікна моєї кімнати видно гострі хребти. Я кілька разів була в тих горах, і найбільше мені врізалися в пам'ять стрімкі сріблясті водоспади.

Я народилася в сім'ї алхіміків. І, звісно ж, мій майбутній фах був наперед визначений. Так само, як і двох моїх старших братів. Я ніколи особливо й не нарікала, а до певних подій навіть не наважувалась думати про іншу роботу, інше життя. Алхіміки — поважні люди, не бідують. Ми маємо прямі замовлення з королівського двору, тому й винагороду отримуємо щедрі. Хоча, звичайно, для цього треба важко працювати.

Алхімік — і аптекар, і винахідник, і зброяр, і стратег. Наприклад, саме мій батько сконструював арбалетні стріли, які при потраплянні в ціль вибухають, спалюючи жертву. Не те щоб я була в захваті від подібного винаходу — адже він був призначений розривати ворога на шматки, — але король нагородив батька так, що ми змогли купити новий будинок. Є свої плюси й мінуси в тому, аби бути алхіміком.

Ну, плюси я вже назвала. Які ж мінуси? По-перше, неправильне змішування певних компонентів може спричинити небажаний ефект. Мій прадід загинув від вибуху, бо щось наплутав із сумішшю. А бабуся ледве вижила, створивши у своїй лабораторії смертельно отруйний газ. На щастя, мій тато, ще малий, забіг тоді в лабораторію, і прочинені ним двері, крізь які вивітрилась отрута, врятували бабуся від вірної смерті.

Саме тому багато хто з алхіміків створює лише відомі їм речі, перевірені часом. Але не наша сім'я. Мої батьки й брати — експериментатори, тож те саме чекає і на мене. Ясна річ, після навчання, адже повноправним алхіміком можна стати тільки у двадцять. У свої вісімнадцять я ще розробляла «коронне зілля». Це має бути щось надзвичайне, таке, що здивує всіх. Якщо створю якусь цікавинку, мене точно приймуть до лав алхіміків, якщо ж ні — бути мені ще довго помічницею моїх рідних у їхній «серйозній» роботі.

Того дня, коли все починалось, я була на березі річки Плин, що протікає північніше від столиці, — у моєму улюбленому місці за межами міських мурів. Улюбленому, бо зазвичай безлюдному: там можна відпочити й зібратися з думками в рідкісні години дозвілля. Хай яке прекрасне

Світле місто, та часом просто нестерпно хочеться вибратися поза його мурі.

Плин — річка небезпечна. Береги там кам'янисті й стрімкі, порослі журавниками — єдиними деревами, що можуть пристосуватися до таких умов. Біля берега річка спокійна, та за кілька метрів сильний потік стрімко несе все, що потрапляє до нього, до потужних коловоротів, з яких неможливо вибратися. Тіла відчайдухів, які в суперечці або ж напідпитку ризикнули плюхатися при самому березі, знаходили потім на багато кілометрів нижче за течією.

Тому в Плині майже ніхто не купався. Рибалки мали спеціально побудовані пристані, з яких можна було безпечно закинути вудки чи сіті, — але в значно віддаленіших, мілкіших частинах ріки, де русло трохи ширшало. Туди під час своїх прогулянок я не заходила.

Я любила сидіти на березі річки, притулившись до стовбура журавника, і їсти його плоди — маленькі терпкі червоні ягоди, чимось схожі на горобину. Журавники — високі тонкі дерева. Їхнє гілля добре надавалося для плетіння кошиків чи покриття дахів, але аж ніяк не для столярної справи. У спекотні дні воно трохи захищало від сонця, чим я й користувалась.

І майже завжди була певна, що нікого там не зустріну.

Та того разу щось пішло не так.

Я задрімала, прихилившись до журавника, аж раптом мою увагу привернули крики й шум. Озирнулася — берегом мчали вершники на лапкарях.

То хто ж такі лапкарі? Це тварини, тіло яких дуже схоже на лев'яче, проте вони вищі, сильніші й зовсім не агресивні. У них дуже широкі лапи з подушечками на стопах, а морди

нагадують котячі. У лапкарів короткі ікла, а їхні зуби більше пристосовані до жування, аніж до шматування. Їдять тварини і м'ясо, і рослини. А ще лапкарів використовують як іздових тварин частіше, ніж коней, — тому що вони пересуваються великими стрибками й дуже швидко. До того ж для них не є проблемою гірські дороги, тоді як коней на таких ділянках доводиться вести за вуздечку. Лапкарі — тварини з лагідним, покірним характером. Я завжди хотіла купити собі одного, але батьки казали, що це надто небезпечно.

Чоловіки, що наближалися до мене берегом, були одягнені пишно. Це я помітила ще здалеку. Один з них вирвався далеко вперед, явно хизуючись перед іншими. Я змогла роздивитися, що в нього темне волосся, а лапкар під ним — неймовірно дужий, рудий, зодягнений у золоту збрую. Мабуть, цей чоловік з придворних.

Що вони роблять? Розважаються? Схоже на те. Якоїсь миті перший вершник озирнувся і гукнув до інших, ті загугли щось жартівливе у відповідь. А тоді лапкар, на якому він мчав, раптом послизнувся і полетів у річку.

Я бачила таке вперше і, мабуть, не забуду довіку. Журавник, під яким я сиділа, був метрів за сто від стрімкого обриву, з якого впали незнайомиць і його лапкар, тому я розгледіла все неймовірно чітко. Могутня тварина шубовснула у воду й одразу ж зникла в круговерті, навіть на секунду не виринувши знову. Чоловік вилетів із сідла, бо був легшим за лапкаря, і на мить ніби завис. Його бордовий плащ здійнявся вгору, наче стяг, а тоді вершник різко впав слідом за лапкарем.

Я закричала так, що, мабуть, почули в місті. Панічно роззирнулася довкола — вершники вже побачили, що сталося,

але були ще надто далеко. Тому я кинулась до урвища, сподіваючись не знати на що.

Невдаха, що впав за лапкарем, не шубовснув у воду, а встиг схопитися за корінь, який стирчав зі скелі. Його ноги були по щиколотки у воді, що бурхливо закручувалась у вир просто під ним.

— Допоможи! — закричав він мені.

Я не знала, що робити. Зараз або його рука зісковзне з кореня, або той клятий корінь вирветься. І тоді все — прощавай, незнайомцю...

Роззирнулася довкола. Піді мною між уламками скель пролягла неширока тріщина. Не гаючи часу, я витягла зі штанив ремінь, намотала на руку, засунула праву ногу в щілину по коліно, щоб точно не вислизнути, а тоді лягла на скелю і простягнула ремінь вершнику.

Чоловік ухопився, та так, що я аж вереснула від болю, — він почав стягувати мене зі скелі, і тільки нога, затиснена в щілині, не давала з'їхати слідом. Про те, щоб витягнути незнайомцю на берег, не могло бути й мови — чоловік надто важкий, а ще існував ризик, що коли я відпущу ремінь хоч однією рукою, то той просто розмотається і всьому буде гаплик.

За кілька секунд нарешті домчали інші вершники на своїх лапкарях. Я ледь-ледь трималася, аж тут корінь, за який чіплявся другою рукою вершник, обірвався. І чоловік ухопився за ремінь обома руками.

Цього тільки бракувало для довершення пригоди. Невдаха виявився ще важчим, ніж я думала, і я різко посунулася вперед.

Нога, затиснута в щілині, голосно хруснула.